

מאי 2006

יובל,

אחת התכונות האנושיות הנפוצות היא הנטייה לקלוט
משמעות של דברים בעיקר כדיעה. לזכור, יובל, אין ספק
שרבים הרגישו (עוד בחייך) הערכה רבה, והרבה-הרבה
חיבה/אהבה – שרק לזכור, העצמו, וקיבלו קווים חדשים
והרורים עם לכתך מאתנו.

באופן אישי הצלחת לזכור רבים מסובבים והצננת הרבה
הקשה, אכפתיות, נתינה ללא גבולות. בכל שעה.
אתה אחד האנשים הבודדים שהכרתי שפיו וליבו שווים,
ומלאים רק כוונות טובות – לעזור, לתמוך, לקדם, לסייע –
והכל: לאחרים.
לא היתה בק אף לא טיפת אנוכיות, לרליף של לדון, ולא
קמץ של רוצ.

כשעברנו יחד, כל כך הרבה שנים, תמיד היית זה לכולנו,
מול ה"ממסד", מול הסטודנטים וטענותיהם, ותמיד חיפשת
פתרון של פשרה וללא התלהמות וכאיצה.

עם שיריך ה"אדומים" הכמו-ילדותיים אך המתוחכמים
(דואמת לה שהעברת רק לפני מספר ימים במייל לכולם),
חידודי הלשון והאמירות המתבדחות, ועם הצנינות
האינסופיות שלך – אין ספק שהכנסת חיוך לחיי רבים.

וצתה,

כל אלה אבדו ואינם.
אין הדמעות מפסיקות לרדת,
והתחושה היא כי נותרנו יתומים.

תישאר בלבי לנצח,
סיגל